

Qurbat yā Dūrī?

Gunāh kā Āghāz

qurbat yā dūrī? gunāh kā āghāz

Fellowship or Separation? The Advent of Sin

by Bakhtullah

[*Zinda Kalam 2*]

(Urdu—Roman script)

© 2026 www.chashmamedia.org

published and printed by

GWCS, New Delhi

illus. J. Padgett

<https://www.freebibleimages.org/illustrations/adam-eve-fall/>

Bible quotations are from UGV.

for enquiries or to request more copies:

askandanswer786@gmail.com

Fahrist

Qurbat Tab Rishtā	1
Qurbat Tab Sukūn	2
Qurbat Tab Yagāngat	4
Dūrī Tab Ġhalatiyāñ	6
Dūrī Tab Ġhurūr	9
Dūrī Tab Sharm, Ḍar aur Bahānābāzī	10
Dūrī Tab Musībaten	15
Dūrī Tab Sukūn Ḳhatm	19
Tauret, Paidāish 2:4–3:24	22

Tauret shurū meñ farmātī hai ki ẖhudā ne insān ko apnī sūrat par banākar use duniyā par hukūmat karne kā iḡhtiyār diyā. Ab Tauret rukkar mazīd safāī se batātī hai ki insān kis tarah ban gayā. Pahlī bāt jo ham sīkhte haiñ,

Qurbat Tab Rishtā

Likhā hai,

Rab ẖhudā ne zamīn se miṭṭī lekar insān ko tashkīl diyā aur us ke nathnon meñ zindagī kā dam phūnkā to wuh jītī jān huā.

► *ẖhudā ne insān ko kis tarah banāyā?*

Us ne miṭṭī lekar use tashkīl diyā, phir us ke nathnon meñ zindagī kā dam phūnkā.

- *Kyā Ḳhudā ne jānwaron meñ dam bhī phūnkā? Nahīn.*
- *To phir insān meñ dam phūnkne se kyā zāhir huā? Yih zāhir huā ki Ḳhudā kā insān se ek ḵhās rishtā hai. Jānwaron kā Ḳhudā se yih rishtā nahīn hai.*
- *Agar hamārā ḵhās rishtā hai to phir Ḳhudā ham se kyā chāhtā hai?*

Wuh chāhtā hai ki ham us se achchhā rishtā rakheñ. Ham aisā kām kareñ jis se wuh ḵhush ho. Dūsri bāt,

Qurbat Tab Sukūn

Phir likhā hai,

Rab Ḳhudā ne pahle ādmī ko Bāgh-e-Adan meñ rakhā tāki wuh us kī bāghbānī aur hifāzat kare. Lekin Rab Ḳhudā ne use āgāh kiyā, “Tujhe har daraḡht kā phal khāne kī ijāzat hai. Lekin jis daraḡht kā phal achchhe aur bure kī pahchān dilātā hai us kā phal khānā manā hai. Agar use khāe to yaqīnan maregā.”

- *Ḳhudā ne pahle ādmī ko kahān rakhā?*

Bāgh-e-Adan mein.

► *Yih kaisā bāgh thā?*

Ek aisā bāgh jis mein ādmī jī bharkar khā saktā thā. Us mein wuh sukūn se rah saktā thā.

► *Khudā ne use ek zimmedārī bhī dī. Wuh kyā?*
Bāgh kī bāghbānī aur hifāzat.

► *Is se Khudā ne kyā zāhir kiyā?*

Yih ki bāgh mein yih ādmī merā numāindā hai jis se main khush hūn. Jis tarah main duniyā kī rakhwālī kartā hūn usī tarah wuh bāgh kī rakhwālī karegā.

- *Lekin Ẹhudā ne use ek sanjīdā bāt bhī batāī. Wuh kyā?*

Har daraḳht kā phal khāo, magar ek daraḳht kā phal mat khānā—us kā jo achchhe aur bure kī pahchān dilātā hai. Tīsī bāt,

Qurbat Tab Yagāngat

Likhā hai,

Rab Ẹhudā ne kahā, “Achchhā nahīn kī ādmī akelā rahe. Main us ke lie ek munāsib madadgār banātā hūn.”

- *Ab tak ādmī akelā hī thā. Lekin Ẹhudā jāntā thā kī yih achchhā nahīn hai. Tab us ne kyā farmāyā? Yih farmāyā kī main us ke lie ek munāsib madadgār banātā hūn. Āge likhā hai,*

Tab Rab Ẹhudā ne use sulā diyā. Jab wuh gahrī nīnd so rahā thā to us ne us kī pasliyon mein se ek nikālkar us kī jagah gosht bhar diyā. Pasli se us ne aurat banāī aur use ādmī ke pās le āyā. Use dekhkar wuh pukār uṭhā, “Wāh! Yih to mujh jaisī hī hai, merī haḍḍiyon mein se haḍḍī aur mere gosht mein se gosht hai. Is kā nām Nārī rakhā jāe kyōnki wuh

nar se nikālī gaī hai.” Isliē mard apne mān-bāp ko chhoṛkar apnī bīwī ke sāth paiwast ho jātā hai, aur wuh donoñ ek ho jāte haiñ. Donoñ, ādmī aur aurat nange the, lekin yih un ke lie sharm kā bāis nahīñ thā.

- *Khudā ne aurat ko kis tarah banāyā?*
Us ne ādmī kī ek paslī nikālkar use banāyā.
- *Tab ādmī ne kyā pukār uṭhā?*
Wāh! Yih to mujh jaisī hī hai, merī haḍḍiyon mein se haḍḍī aur mere gosht mein se gosht hai.
- *Is se wuh kyā kahnā chāhtā thā?*

Yih merī ḵhūnī rishtedār hai. Yih na sirf kaṭhputlī yā jānwar hai. Yih merī tarah insān hai jo soch saktī hai, hān mere sāth bāt bhī kar saktī hai. Yih sachmuch munāsib madadgār hai, kyonki ab ham milkar zindagī kā mazā le sakte haiñ.

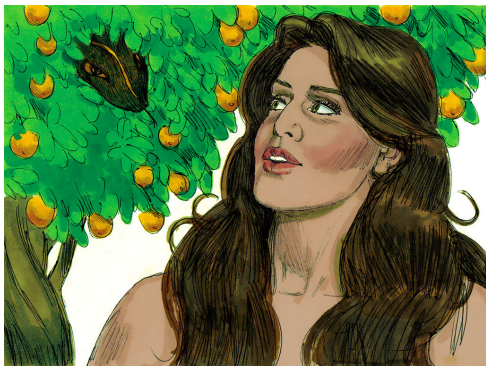
► *Islie mard shādī ke bād kyā kartā hai?*

Wuh apne mān-bāp ko chhoṛkar apnī bīwī ke sāth paiwast ho jātā hai, aur wuh donoñ ek ho jāte haiñ. Be-shak wuh mān-bāp kī barkat ke taht rahte haiñ, lekin ab un kī apnī family hai.

Kitnī shāndār zindagī! Ādam aur Hawwā kitne ḵhush the! Wuh ek ḵhūbsūrat bāgh meñ rahte the. Wuh apne mālik-o-ḵhāliq aur ek dūsre se muhabbat rakhte the. Ḵhudā kī qurbat unheñ hāsil thī, us ke sāth achchhā rishtā un ke diloñ ko sukūn dilātā thā. Sāth sāth un kā ek dūsre se rishtā achchhā thā, pūrī yagāngat thī. Lekin jald hī is duniyā par sāyā chhā gayā—gunāh aur maut kā sāyā. Is lie chauthī bāt,

Dūrī Tab Ġhalatiyāñ

Likhā hai,

Sānp zamīn par chalne-phirne wāle un tamām jānwaroñ se zyādā chālāk thā jin ko Rab ẖudā ne banāyā thā. Us ne aurat se pūchhā, “Kyā Allāh ne wāqāi kahā ki bāgh ke kisī bhī darakhṭ kā phal na khānā?”

- *Kyā sānp ne kahā ki ẖudā ne jhūṭh bolā? Nahīn. Us ne bāteñ āge-pīchhe karke sīdhī-sī bāt us ke ulaṭ meñ badal diyā.*
- *ẖudā ne to ek hī darakhṭ kā phal khānā manā kiyā thā. Ab sānp ne yih bāt thoṛā badal diyā. Kis tarah?*

Us ne pūchhā, kyā Ḳhudā ne wāqāī har daraḳht kā phal khānā manā kiyā? Jahān Ḳhudā ne ek daraḳht kā phal manā kiyā wahān sānp ne har daraḳht kī bāt kī aur yon aurat ke zahn meñ shak kā bīj dāl diyā. Āge likhā hai,

Aurat ne jawāb diyā, “Hargiz nahīn. Ham bāgh kā har phal khā sakte haiñ, sirf us daraḳht ke phal se gurez karnā hai jo bāgh ke bīch meñ hai. Allāh ne kahā ki us kā phal na khāo balki use chhūnā bhī nahīn, warnā tum yaqīnan mar jāoge.”

- *Kyā āpne note kiyā? Aurat kī bāt sahī to thī, lekin bīch meñ ek ḡhalat bāt bhī ā gai. Wuh kyā?*

Ḳhudā ne nahīn farmāyā thā ki daraḳht ko chhūnā bhī nahīn. Ḳhudā ne sirf itnā hī kahā thā ki us kā phal mat khānā. Matlab hai, shak kā bīj ug āyā thā.

Aisī bahut-sārī chhoṭī-moṭī ḡhalatiyon se sānp ne aurat ko warḡhlāyā.

- *Is se ham kyā sīkhte haiñ?*

Yih ki ham aisī chhoṭī-moṭī ḡhalatiyon se bache raheñ. Chhoṭe gunāh baṛe gunāhon tak le jāte haiñ. Ab pānchwīn bāt,

Dūrī Tab Ġhurūr

Likhā hai,

Sānp ne aurat se kahā, “Tum hargiz na maroge, balki Allāh jāntā hai ki jab tum us kā phal khāoge to tumhārī ānkheñ khul jāeñgī aur tum Allāh kī mānind ho jāoge, tum jo bhī achchhā aur burā hai use jān loge.”

- *Ab sānp ne aurat ko lālach dilāyā. Kis tarah?*
 K̤hudā ne farmāyā thā ki yih daraḳht achchhe aur bure kī pahchān dilātā hai. Ab sānp ne yih lālach dilāyā ki tum Allāh kī mānind ho jāoge. Jo bhī achchhā aur burā hai use tum jān loge.

- *Ḳhudā kī mānind honā: Kyā yih munāsib ḳhyāl hai?*

Bilkul nahīn. Na insān kabhī ḳhāliq ban saktā hai, na wuh us kī tarah sab kuchh jān saktā hai. Isī soch se ki ham Ḳhudā kī mānind ho sakte haiṅ gunāh kā āghāz huā. Yahī gunāh kī karwī jar hai.

- *Jo sochtā hai ki wuh Ḳhudā kī mānind ban saktā hai wuh kis qism kā insān hai?*

Wuh maḡhrūr hai. Ḳhudā jaisā banane ke pīchhe ḡhurūr aur ghamand hai. Yon ham dekhte haiṅ ki gunāh chhoṭī-moṭī ḡhalatiyon se shurū hokar ḡhurūr tak pahunch gayā. Is kā kyā natijā niklā? Chhaṭī bāt,

Dūrī Tab Sharm, Ḍar aur Bahānābāzī

Likhā hai,

Aurat ne daraḳht par ḡhaur kiyā ki khāne ke lie achchhā aur dekhne meṅ bhī dilkash hai. Sab se dīlfareb bāt yih ki us se samajh hāsil ho saktī hai! Yih sochkar us ne us kā phal lekar use khāyā. Phir us ne apne shauhar ko bhī de diyā, kyonki wuh us ke sāth thā. Us ne bhī khā liyā. Lekin khāte hī un kī āṅkheṅ khul gayīṅ

aur un ko mālūm huā ki ham nange haiñ.
Chunāñche unhoñ ne anjīr ke patte sī kar
lungiyāñ banā līñ.

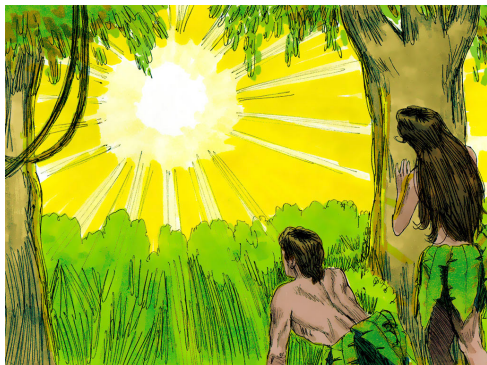
- *Jab donoñ ne phal khāyā to kyā huā?*
Un kī āñkheñ khul gayīñ.
- *Kyā āñkheñ khulne kā ḡhās fāyda huā?*
Nahīñ. Bas unheñ mālūm huā ki wuh nange haiñ.
- *Pahle unheñ mahsūs nahīñ thā ki wuh nange haiñ. Kyōñ nahīñ?*
Un kā ek dūsre se aur Ḳhudā se tālluq gunāh se bigaṛ nahīñ gayā thā islie sharm mahsūs karne kī zarūrat nahīñ thī.

► *Ab unhoñ ne apnī sharm chhupāne ke lie kyā kiyā?*

Unhoñ ne anjīr ke patte sī kar lungiyāñ banā līñ.
Likhā hai,

Shām ke waqt jab ṭhandī hawā chalne lagī to unhoñ ne Rab Ḳhudā ko bāgh meñ chalte-phirte sunā. Wuh ḍar ke māre darakhṭoñ ke pīchhe chhup gae. Rab Ḳhudā ne pukārkar kahā, “Ādam, tū kahāñ hai?” Ādam ne jawāb diyā, “Mainne tujhe bāgh meñ chalte hue sunā to ḍar gayā, kyonki main nangā hūñ. Islie main chhup gayā.” Us ne pūchhā,

“Kis ne tujhe batāyā ki tū nangā hai? Kyā tūne us daraḡht kā phal khāyā hai jise khāne se mainne manā kiyā thā?” Ādam ne kahā, “Jo aurat tūne mere sāth rahne ke lie dī hai us ne mujhe phal diyā. Islie mainne khā liyā.” Ab Rab Ḳhudā aurat se muḡhātib huā, “Tūne yih kyon kiyā?” Aurat ne jawāb diyā, “Sānp ne mujhe bahkāyā to mainne khāyā.”

- *Pahle Ādam aur Hawwā ḡhushī se Ḳhudā ke huzūr āte the. Ab us kī āwāz sunkar unhoṅ ne kyā kiyā?*

Wuh ḍar ke māre daraḁhton ke pīchhe chhup gae.
Ab un ke aur Ḳhudā ke darmiyān gunāh kī ḁhalā
ā gaī thī.

Ab dhyān deñ ki Ḳhudā ne kyā kiyā. Wuh to pahle
se sab kuchh jāntā thā. Jo us ne abhī kiyā wuh us ne
unheñ samjhāne ke lie kiyā. Pahle us ne Ādam ko
āwāz dī.

- *Jab Ādam sāmne āyā to Ādam ne kyā kahā?*
Main ḍar gayā, kyonki main nangā thā. Ḍar aur
sharm zāhir huī.
- *Ḳhudā donoñ kī pūchh-gachh karne lagā. Jawāb
meñ wuh kyā karne lage?*

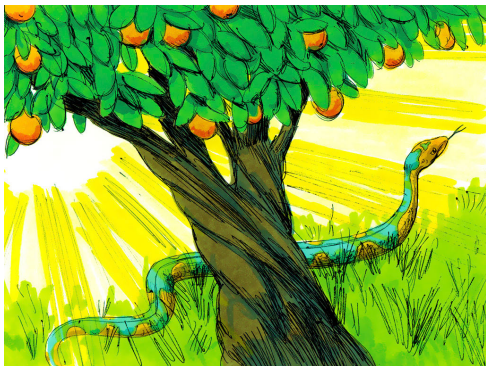
Wuh bahāne banāne lage. Ādam ne aurat ko qusūrwar ṭahrāyā, aur aurat ne sānp ko qusūrwar ṭahrāyā. Dūsron ko qusūrwar ṭahrānā, yih ham sab kā āzmāyā huā tarīqā hotā hai. Sātwīn bāt,

Dūrī Tab Musībateñ

Likhā hai,

Rab Ḳhudā ne sānp se kahā, “Chūnki tūne yih kiyā, islie tū tamām maweshiyon aur janglī jānwaron mein lānatī hai. Tū umr bhar peṭ ke bal reñgegā aur ḵhāk chāṭegā. Main tere aur aurat ke darmiyān dushmanī paidā karūngā. Us kī aulād terī aulād kī dushman hogī. Wuh tere sar ko kuchal ḍālegī jabki tū us kī eṛī par kāṭegā.”

- *Ḳhudā ne sānp ko kyā sazā dī?*
Us ne farmāyā ki tū lānatī hai. Tū peṭ ke bal reñgegā aur ḵhāk chāṭegā. Sāth sāth tere aur aurat ke darmiyān dushmanī rahegī.
- *Ḳhudā kī bāt mein ek wādā bhī shāmil hai. Wuh kyā?*
Sānp to aurat kī eṛī par kāṭegā magar aurat us kā sar kuchal ḍālegī.

► *Is kā kyā matlab hai?*

Yih mustaqbil ke bāre mein ek peshgoī hai. Sāñp ke pīchhe to Iblīs hai. Iblīs aurat ko nuqsān pahunchatā rahegā lekin ek waqt āegā jab aurat us kā sar kuchal dālegī.

► *Yih kis tarah ho jāegā?*

Ek waqt āegā jab aurat se paidā huā al-Masīh ākar Iblīs ko shikast degā. Āge likhā hai,

Phir Rab K̄hudā aurat se muḵhātib huā aur kahā, “Jab tū ummīd se hogī to main terī taklīf ko bahut baḥhāūngā. Jab tere bachche hongē to tū shadīd dard kā shikār hogī. Tū apne shauhar

kī tamannā karegī lekin wuh tujh par
hukūmat karegā.”

► *Aurat kī sazā kyā hai?*

Bachchoñ ko janm dete waqt wuh shadīd dard
kā shikār hogī. Sāth sāth shauhar ke sāth tālluq
meñ wuh yagāngat nahīn rahegī jo pahle thī.
Pahle wuh barābar aur yak-dil the. Ab jhagarā
aur ek dūsre ko dabāne kā rujhān qāym rahegā.
Phir likhā hai,

Ādam se us ne kahā, “Tūne apnī bīwī kī
bāt mānī aur us daraḳht kā phal khāyā
jise khāne se mainne manā kiya thā. Islie
tere sabab se zamīn par lānat hai. Us se

ٲhurāk hāsīl karne ke lie tujhe umr bhar mehnat-mashaqqat karnī paṛegī. Tere lie wuh ٲhārdār paudhe aur ūntkaṭāre paidā karegī, hālānki tū us se apnī ٲhurāk bhī hāsīl karegā. Pasīnā bahā bahākar tujhe roṭī kamāne ke lie bhāgdaur karnī paṛegī. Aur yīh silsilā maut tak jāri rahegā. Tū mehnat karte karte dubārā zamīn meñ laut jāegā, kyonki tū usī se liyā gayā hai. Tū ٲhāk hai aur dubārā ٲhāk meñ mil jāegā.”

► *Ādam kī kyā sazā hai?*

Āindā use ٲhurāk hāsīl karne ke lie baṛī mehnat-mashaqqat karnī paṛegī. Dūsre, āḳhir meñ wuh

markar dubārā us miṭṭī meñ badal jāegā jis se ban gayā thā.

Tab ẖhudā ne un ke lie khāloñ se libās banākar unheñ pahnāyā. Wuh jāntā thā ki jo kachche kapre unhoñ ne pattoñ se apne lie banāe the wuh be-kār haiñ. Āṭhwīñ bāt,

Dūrī Tab Sukūn ẖhatm

Likhā hai,

Us ne kahā, “Insān hamārī mānind ho gayā hai, wuh achchhe aur bure kā ilm rakhtā hai. Ab aisā na ho ki wuh hāth baṛhākar zindagī baḡhshne wāle daraḡht ke phal se le aur us se khākar hameshā tak zindā rahe.” Islie Rab ẖhudā ne use Bāḡh-e-Adan se nikālkar us zamīn kī khetībārī karne kī zimmedārī dī jis meñ se use liyā gayā thā. Insān ko ḡhārīj karne ke bād us ne Bāḡh-e-Adan ke mashriq meñ Karūbī farishte khare kie aur sāth sāth ek ātishī talwār rakhī jo idhar-udhar ḡhūmtī thī tāki us rāste kī hifāzat kare jo zindagī baḡhshne wāle daraḡht tak pahuñchātā thā.

- *Sānp ne kahā thā ki tum Allāh kī mānind ho jāoge. Ab Ḳhudā farmātā hai ki ek had tak yih ho bhī gayā thā. Kis tarah?*

Ab wuh burā kām karke achchhe aur bure kā ilm rakhte the.

- *Yih dekhkar Ḳhudā ne ek bahut zarūrī kām kiyā. Wuh kyā?*

Bāgh meñ ek daraḳht thā, jis kā phal khākar insān hameshā tak zindā rah saktā thā. Islie Ḳhudā ne unheñ bāgh se ḳhārij karke bāgh ke darwāze par farishte khare kie tāki insān āindā bāgh meñ dāḳhil na ho sake.

- *Yih kām kyon zarūrī thā?*

Agar wuh us phal se khā lete to abad tak zindā rahte. Nāqis hālat meñ abad tak zindā rahnā ek bahut burī bāt hotī. ẖhudā kā ek aur mansūbā thā. Bād meñ ek āegā jo al-Masīh kahlāegā. Wuh insān ko us ke gunāhoñ se najāt dekar us kā ẖhudā se tālluq ṭhīk karegā. Us par īmān lākar insān ko abadī zindagī milegī.

Ġharz ham ne dekh liyā hai ki jab ham ẖhudā ke qarīb rahte haiñ tab hī hamārā us se rishtā achchhā rahtā hai, tab hī hameñ sukūn aur yagāngat hāsil hai. Jab ham gunāh ke bāis us se dūr ho jāte haiñ tab ham se ġhalatiyāñ hotī rahtī haiñ aur ham maġhrūr ho jāte haiñ. Natīje meñ ham sharm, ḍar aur bahānābāzī kā shikār ho jāte haiñ. Ham musībatoñ meñ uljhe rahte haiñ aur pahlā jaisā sukūn ḵatm ho jātā hai.

Phir bhī ẖhudā ne Ādam aur Hawwā ko ummīd dilāi ki ek waqt āegā jab al-Masīh duniyā meñ ākar Iblīs ko shikast degā. Us waqt jo us par īmān lāegā wuh abadī zindagī aur hameshā kā sukūn pāegā.

Tauret, Paidāish 2:4–3:24

Yih āsmān-o-zamīn kī takhlīq kā bayān hai. Jab Rab Ḳhudā ne āsmān-o-zamīn ko banāyā to shurū meñ jhāriyāñ aur paudhe nahīn ugte the. Wajah yih thī ki Allāh ne bārish kā intazām nahīn kiya thā. Aur abhī insān bhī paidā nahīn huā thā ki zamīn kī khetibārī kartā. Is kī bajāe zamīn meñ se dhund uṭkar us kī pūrī satah ko tar kartī thī. Phir Rab Ḳhudā ne zamīn se miṭṭī lekar insān ko tashkīl diyā aur us ke nathnoñ meñ zindagī kā dam phūnkā to wuh jītī jān huā. Rab Ḳhudā ne mashriq meñ Mulk-e-Adan meñ ek bāgh lagāyā. Us meñ us ne us ādmī ko rakhā jise us ne banāyā thā. Rab Ḳhudā ke hukm par zamīn meñ se tarah tarah ke daraḳht phūṭ nikle, aise daraḳht jo dekhne meñ dilkash aur khāne ke lie achchhe the. Bāgh ke bīch meñ do daraḳht the. Ek kā phal zindagī baḳhshtā thā jabki dūsre kā phal achchhe aur bure kī pahchān dilātā thā. Adan meñ se ek dariyā nikalkar bāgh kī ābpāshī kartā thā. Wahāñ se bahkar wuh chār shākhon meñ taqsīm huā. Pahlī shākh kā nām Fīsūn

hai. Wuh Mulk-e-Hawilā ko ghere hue bahtī hai jahān khalis sonā, gūgal kā gūnd aur aqīq-e-ahmar pāe jāte haiñ. Dūsri kā nām Jaihūn hai jo Kūsh ko ghere hue bahtī hai. Tīsri kā nām Dijlā hai jo Asūr ke mashriq ko jāti hai aur chauthi kā nām Furāt hai.

Rab Kḥudā ne pahle ādmī ko Bāgh-e-Adan mein rakhā tāki wuh us kī bāghbānī aur hifāzat kare. Lekin Rab Kḥudā ne use āgāh kiyā, “Tujhe har daraḥt kā phal khāne kī ijāzat hai. Lekin jis daraḥt kā phal achchhe aur bure kī pahchān dilātā hai us kā phal khānā manā hai. Agar use khāe to yaqīnan maregā.”

Rab Kḥudā ne kahā, “Achchhā nahīn ki ādmī akele rahe. Main us ke lie ek munāsib madadgār banātā hūñ.”

Rab Kḥudā ne miṭṭi se zamīn par chalne-phirne wāle jānwar aur hawā ke parinde banāe the. Ab wuh unheñ ādmī ke pās le āyā tāki mālūm ho jāe ki wuh un ke kyā kyā nām rakhegā. Yon har jānwar ko Ādam kī taraf se nām mil gayā. Ādmī ne tamām maweshiyon, parindon aur zamīn par

phirne wāle jāndāroñ ke nām rakhe. Lekin use apne lie koī munāsib madadgār na milā.

Tab Rab Ḳhudā ne use sulā diyā. Jab wuh gahrī nīnd so rahā thā to us ne us kī pasliyoñ meñ se ek nikālkar us kī jagah gosht bhar diyā. Paslī se us ne aurat banāī aur use ādmī ke pās le āyā. Use dekhkar wuh pukār uṭhā, “Wāh! Yih to mujh jaisī hī hai, merī haḍḍiyoñ meñ se haḍḍī aur mere gosht meñ se gosht hai. Is kā nām Nārī rakhā jāe kyoñki wuh nar se nikālī gaī hai.” Islie mard apne māñ-bāp ko chhoṛkar apnī bīwī ke sāth paiwast ho jātā hai, aur wuh donoñ ek ho jāte haiñ. Donoñ, ādmī aur aurat nange the, lekin yih un ke lie sharm kā bāis nahīñ thā.

Sāñp zamīn par chalne-phirne wāle un tamām jānwāroñ se zyādā chālāk thā jin ko Rab Ḳhudā ne banāyā thā. Us ne aurat se pūchhā, “Kyā Allāh ne wāqāī kahā ki bāgh ke kisī bhī daraḳht kā phal na khānā?” Aurat ne jawāb diyā, “Hargiz nahīñ. Ham bāgh kā har phal khā sakte haiñ, sirf us daraḳht ke phal se gurez karnā hai jo bāgh ke bīch meñ hai. Allāh ne kahā ki us kā phal na khāo balki use chhūnā bhī nahīñ, warnā

tum yaqīnan mar jāoge.” Sānp ne aurat se kahā,
 “Tum hargiz na maroge, balki Allāh jāntā hai ki
 jab tum us kā phal khāoge to tumhārī āñkheñ
 khul jāeñgī aur tum Allāh kī mānind ho jāoge,
 tum jo bhī achchhā aur burā hai use jān loge.”
 Aurat ne darakhṭ par ḡhaur kiyā ki khāne ke lie
 achchhā aur dekhne meñ bhī dilkash hai. Sab
 se dilfareb bāt yih ki us se samajh hāsil ho saktī
 hai! Yih sochkar us ne us kā phal lekar use
 khāyā. Phir us ne apne shauhar ko bhī de diyā,
 kyonki wuh us ke sāth thā. Us ne bhī khā liyā.
 Lekin khāte hī un kī āñkheñ khul gaīñ aur un
 ko mālūm huā ki ham nange haiñ. Chunāñche
 unhoñ ne anjīr ke patte sī kar lungiyāñ banā līñ.
 Shām ke waqt jab ṭhandī hawā chalne lagī to
 unhoñ ne Rab Ḳhudā ko bāḡh meñ chalte-phirte
 sunā. Wuh ḍar ke māre darakhṭoñ ke pīchhe
 chhup gae. Rab Ḳhudā ne pukārkar kahā,
 “Ādam, tū kahāñ hai?” Ādam ne jawāb diyā,
 “Maiñne tujhe bāḡh meñ chalte hue sunā to ḍar
 gayā, kyonki maiñ nangā hoñ. Islie maiñ chhup
 gayā.” Us ne pūchhā, “Kis ne tujhe batāyā ki tū
 nangā hai? Kyā tūne us darakhṭ kā phal khāyā

hai jise khāne se mainne manā kiyā thā?” Ādam ne kahā, “Jo aurat tūne mere sāth rahne ke lie dī hai us ne mujhe phal diyā. Islie mainne khā liyā.” Ab Rab Ḳhudā aurat se muḵhātib huā, “Tūne yih kyon kiyā?” Aurat ne jawāb diyā, “Sānp ne mujhe bahkāyā to mainne khāyā.”

Rab Ḳhudā ne sānp se kahā, “Chūnki tūne yih kiyā, islie tū tamām maweshiyon aur janglī jānwaron mein lānatī hai. Tū umr bhar peṭ ke bal reṅgegā aur ḵhāk chāṭegā. Main tere aur aurat ke darmiyān dushmanī paidā karūngā. Us kī aulād terī aulād kī dushman hogī. Wuh tere sar ko kuchal ḍālegī jabki tū us kī eṛī par kāṭegā.” Phir Rab Ḳhudā aurat se muḵhātib huā aur kahā, “Jab tū ummīd se hogī to main terī taklīf ko bahut baṛhāūngā. Jab tere bachche honge to tū shadīd dard kā shikār hogī. Tū apne shauhar kī tamannā karegī lekin wuh tujh par hukūmat karegā.” Ādam se us ne kahā, “Tūne apnī bīwī kī bāt mānī aur us daraḡht kā phal khāyā jise khāne se mainne manā kiyā thā. Islie tere sabab se zamīn par lānat hai. Us se ḵhurāk hāsīl karne ke lie tujhe umr bhar mehnat-mashaqqat

karnī paṛegī. Tere lie wuh ḵhārdār paudhe aur ūṇṭkaṭāre paidā karegī, hālānki tū us se apnī ḵhurāk bhī hāsīl karegā. Pasīnā bahā bahākar tujhe roṭī kamāne ke lie bhāg-daur karnī paṛegī. Aur yih silsilā maut tak jāri rahegā. Tū mehnat karte karte dubārā zamīn meñ laut jāegā, kyonki tū usī se liyā gayā hai. Tū ḵhāk hai aur dubārā ḵhāk meñ mil jāegā.”

Ādam ne apnī bīwī kā nām Hawwā yānī zindagī rakhā, kyonki bād meñ wuh tamām zindon kī mān ban gāī. Rab Ḵhudā ne Ādam aur us kī bīwī ke lie khālon se libās banākar unheñ pahnāyā. Us ne kahā, “Insān hamārī mānind ho gayā hai, wuh achchhe aur bure kā ilm rakhtā hai. Ab aisā na ho ki wuh hāth baṛhākar zindagī baḵshne wāle daraḵht ke phal se le aur us se khākar hameshā tak zindā rahe.” Islie Rab Ḵhudā ne use Bāgh-e-Adan se nikālkar us zamīn kī khetībārī karne kī zimmedārī dī jis meñ se use liyā gayā thā. Insān ko ḵhārij karne ke bād us ne Bāgh-e-Adan ke mashriq meñ Karūbī farishte khare kie aur sāth sāth ek ātishī talwār rakhī jo idhar-udhar ghūmtī thī tāki us rāste kī

hifāzat kare jo zindagī baḡhshne wāle darakht
tak pahunchātā thā.